В мурах, як в панцирах, упир
П'є людські сльози, піт і кров...
Чому ж не гасне сяйво зір,
Не мовкнуть співи про любов?!

І день, і ніч упир співа
Врочисту пісню перемог...
Питають квіти, дерева,
Сміється сонцем добрий Бог...

Міцні обійми дужих лаб,
Страшні пісні потвор-машин! —
І тільки раб — прикутий раб —
Плекає там тяжкий проклін,

Що вдарить громом в чорний мур,
Погасить жертвенні огні
І муки праці і тортур
Оберне в квіти і пісні!..